

שיל"ת

קונטרס

דפי יד שנו

על סדר הדף היומי

קובץ ביאורים והערות על סדר הדף היומי שנתלכנו
בלימוד בצוותא על ידי

הר"ד זלמן חיים הומינר הי"ו
והבה"ח יוסף יצחק גולדשטיין הי"ו

יוצא לאור ע"י

ארגון שיעורי תורה שע"י קהילת קרעטשניף

גליון צה שנה ב' פרשת כי תבא חודש אלול שנת ה' תשפ"ב לפ"ק

כתובת סה. - עא:

**קוראים המעוניינים להצטרף לרשימת תפוצה במייל
ניתן לפנות לכתובת המייל
sh0533132203@gmail.com**

להנצחות וכן לכל ענייני הגליון ניתן לפנות
להר"ר זלמן חיים הומינר בפל" 053-3132203

נ.ב. הביאורים וההערות נכתבו תוך כדי לימוד ואפשר ונפלו טעויות
ולכן נבקש מכל מי שיש לו הערות או הארות אם יוכל לשלוח בכתב
לכתובת מייל הנ"ל.

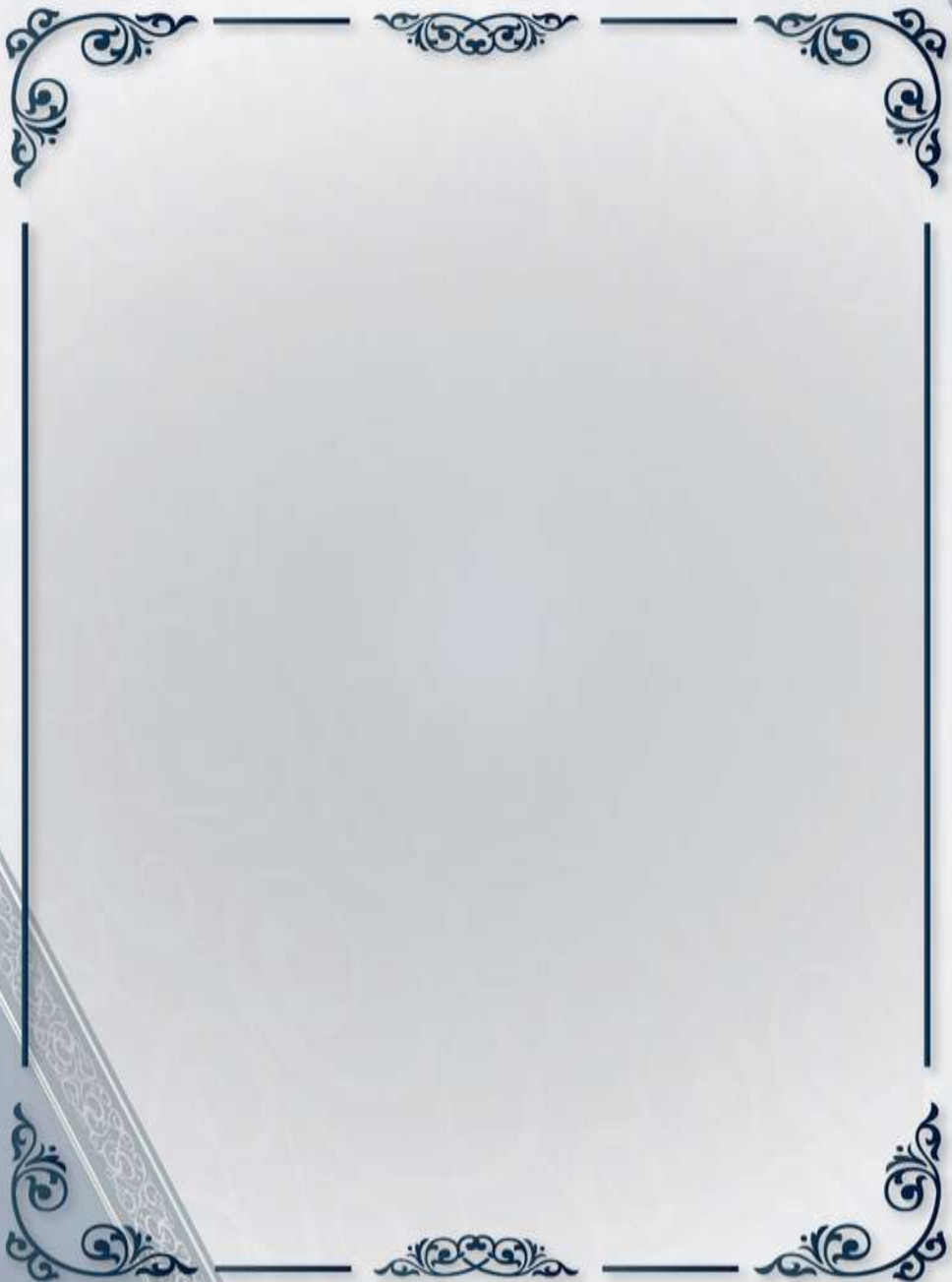

פרנס השבוע

מה בגליון?

- מה שדציתהו דרצא צת רצ חסדא אפקה לדציתהו דאציי ממחוזא מחשך שאחר שקטלה לג' גברא תבא לקטול עוד אחרינא, קשה מה היה החשך כלל, וכי יש הו'א שמישהו ינשא לה אחר שקטלה לג' גברי דלכו"ע הויא חזקה של אשה קטלנית, וממילא למאי אפקה ממחוזא? (הערה רי"א)
- מה שהקשו בגמ' על ר' יוחנן דנקדימון כן עבד לדהק ומהא דבאו אחרינו עניים לקחת הכלי מילת, קשה למה לא הקשו בגמ' קושיא חזקה הרבה יותר מן נהמעשה שלוה נקדימון שחיס עשרה מעיינות מים עבור עולי רגלים, דסם יש ראייה ברורה דבעל לדהק היה, ואפי' שמו מעיד עליו דהרי נקרא נקדימון ע"פ שנקדרה חמה בעבורו? (הערה רט"ו)
- קשה למאי גבי יתום ויתומה שבאו לינשא הביאו טעם חדש לבאר למה היתומה קודמת ומשום דאשה בוסתה מרובה משל האיך, ולא הסתפקו בטעם הקודם ומשום דהאיך דרכו לחזור על הפתחים ומשא"כ האשה אין דרכה בכך, למה לא די בטעם הראשון לבד? (הערה רי"ח)
- מה שתירצו בגמ' הקושיא על מר עוקבא איך בזבז חלי נכסיו ללדהק והא המבזבז אל יבזבז יותר מחומש, דהני מילי חיים וכאן מת מר עוקבא ולכך הותר לו, קשה דהרי כשנתן מר עוקבא נכסיו ללדהק עדיין חי היה, ואפי' דשכיב מרע היה

מ"מ יש אפשרות שיקום מחליו, וממילא עדיין יקשה איך בזבז יותר מחומש? (הערה ר"כ)

• לפי מה שתיראו לשמואל דסבר אזלינן בתר אומדנא דכר' יהודה סבירא ליה, קשה דהרי אם בתר אומדנא אזלינן הרי טענת חכמים קשה ביותר על שיטתו, לאפשר להעשיר בדעת העני בדעת ואין אומדנו הראשון הוא אומדנא שלו עכשיו, ואם כאומדנא שלו אזלינן אולי יש לתת לשניה פחות או יותר ממה שנתן לראשונה? (הערה רכ"ב)

• אחר שהקפיד רב הונא על רב ענן שקראי הונא חברין ומטענה שהוא גדול מרב ענן, א"כ קשה למאי שלח רב הונא לשאול לרב ענן הדין בהוא איתתא, וכי הוא שגדול מרב ענן לריך לתשובתו כדי לדעת אם לתת לה ממטלטלי או ממקרקעי? (הערה רכ"ה)

• לפי מה שביאר רש"י על המשנה בהדירה מאחד מן הפירות דמיירי שהיא אמרה קונם עלי והוא רק קיים לה, א"כ מה הקושיא של הגמ' גבי מזונות איך מפקיע שעבודו לה להדירה ממזונות, הרי אפשר דגם שם איירי בשהיא אמרה קונם והוא רק קיים לה, דממילא היא הפקיעה שעבודו לה ולא הוא שהפקיע לה ולכך חל ההפקעה? (הערה רכ"ט)

• מה שהקשו בגמ' למאי נחלקו רב ושמואל במחלוקת אחת ב' פעמים שלא לאורד, קשה דלמה הגמ' עלמה הקשה אותו קושיא ב' פעמים שדלא לאורד, דהרי שם כבר הקשו קושיא זו? (הערה רל"ג)

דף סה ע"א

רי"א. בגמ' נפקא אבתרה מחתא לה בקולפי דשירא עד דאפקה לה מכולי מחוזא אמרה לה קטלית ליך תלתא ואתת למיקטל אחרינא. ביאר רש"י שבאת להראות יופיה שיקפוץ איש עליה. צריך ביאר מה טענה הוא זה כלל שיש לחשוש שתקטול עוד אדם שינשא לה, הרי אחר שניסת לג' ומתו הרי היא אשה קטלנית לכו"ע, וודאי לא תוכל להנשא לעוד אדם, וממילא למאי היה לה להוציאה ממחוזא. ואולי בדוחק יש לפרש כוונת רש"י דלא איירי כאן שתנשא לעוד אדם, אלא שתכשיל אנשים לבוא עליה מחמת יופיה, וממילא מה שתקטול אותם היינו מחמת העבירה ולא מחמת שתנשא להם, וצ"ע בזה.

דף סה ע"ב

רי"ב. בגמ' דרש רב עולא רבה אפיתחא דבי נשיאה אע"פ שאמרו אין אדם זן את בניו

ובנותיו כשהן קטנים אבל זן קטני קטנים. עיין בראשונים שנחלקו אם חיוב זה של לזונם אם היא חיוב בפני עצמו או שהוא מכלל חיוב מזונות אשתו. אבל צריך ביאר למה בחיים היותו אין האדם חייב לזון בניו ובנותיו הקטנים, ואילו אחר מיתתו חייבין יורשיו ליתן לבנותיו מזונותיהן ופרנסתן עד שיבגרו או עד שינשאו, דמאי שנא וכי רק אחר מיתתו דואג להם אביהם. ונראה לתרץ דבאמת גם אחר מיתתו אין חיוב יותר לאדם לזון בניו ובנותיו, רק שאמדינן דעתו של האדם שאם יש לו נכסים להוריש אינו רוצה שיתבזו בנותיו לחפש מזונותיהן, אבל כאן כשעדיין הוא חי איירי שצריך לטרוח בשביל מזונותיהן, ועל זה אמרו דאינו מחוייב בכך.

פרק ו

דף סו ע"ב

ריג. בגמ' מעשה בבתו של נקדימון בן גוריון שפסקו לה חכמים ארבע מאות זהובים לקופה של בשמים לבו ביום אמרה להם כך תפסקו לבנותיכם וענו אחריה אמן. צריך ביאור דהרי לעיל (סה.) לא ענו אחר כלתו של נקדימון אמן, ומאי שנא כאן שאחר בתו כן ענו אמן. ועיין שם שביארו דלא ענו אמן כדי שלא יהיו בנותיהם שומרת יבם כמותה, וא"כ כאן שביאר רש"י שבמת בעלה איירי עדיין קשה למה כן ענו אחריה אמן. ועיין בתוד"ה וענו אחריה אמן דביאר דמיירי בבעלה חי ופסק לחכמים לתת לה, ולפי זה ניחא דבאמת אין כאן כלל קללה, דהרי בבעלה חי איירי ולא במת בעלה, אבל לרש"י דכן איירי כאן בשבעלה מת קשה. ועיין בשיטה מקובצת דביאר בדעת רש"י דהיות ודרך העולם הוא שאחד מבני הזוג מת קודם לשני, ממילא אין זה קללה כלל,

ואפי' ברכה יש בזה שיהיו בנותיהם מאריכות ימים יותר מבעליהם, וממילא לכך ענו אחריה אמן כדי שגם הם יזכו לעשירות כזו שיפסקו להם ארבע מאות זהובים לבשמים לבו ביום.

ריד. בגמ' אמרה לו בת נקדימון בן גוריון אני אמר לה בתי ממון של בית אביך היכן הלך וכו' של בית המיך היכן הוא אמרה לו בא זה ואיבד את זה. צריך ביאור דכאן כתיב בהדיא דגם הממון של בית אביה וגם של בית חמיה נאבד ונגמר, ואילו לעיל אמרו דפסקו לה חכמים מנכסיו של בעלה אחר שמת ארבע מאות זוז לקופה של בשמים בכל יום, והיינו דאיירי אחר שמת בעלה וכן היו לה ממון לחיות בעושר מנכסי בעלה, משמע שלכל הפחות ממון של בית חמיה או של בעלה לא נאבד, ולכאורה תרתי דסתרי הוא. ודוחק לומר דמיירי בבת אחרת של נקדימון בן גוריון וממילא לבת אחת ממון של בית חמיה לא נאבד, דלא

מצינו כאן שהיו לו ב' בנות, ובפשיטות הכל מיירי באותו בת של נקדימון, וגם אין לומר דמיירי בשני זמנים ואחר זמן נאבד כל כספי אביה וחמיה, דהרי שם איירי אחר שמת בעלה, ואילו כאן מיירי קודם שמת בעלה דהרי שאל לה ר' יוחנן של בית חמיך היכן, ממילא משמע דמשנישאה שאז כתבו כתובתה עד אחר שמת בעלה היו לה הרבה ממון, ואיך כאן לא היו לה. אבל לפי התוס' דלעיל דבבעלה חי איירי יש לתרץ דבאמת בתחילה אחר נישואיה היו לה ממון הרבה, דהרי שם איירי כשהיה עדיין בעלה חי, אבל אחר זמן נאבד כל הממון גם של בית אביה וגם של בית חמיה, אבל זה ניהא רק לתוס' דאיירי שם בשבעלה חי, אבל לשיטה מקובצת דלעיל שביאר בדעת רש"י דמיירי בשבעלה מת עדיין קשה, וצ"ע.

רטו. בגמ' ונקדימון בן גוריון לא עבד צדקה והתניא אמרו עליו על נקדימון בן גוריון כשהיה יוצא מביתו לביהמ"ד בלי

מילת היו מציעין תחתיו ובאין עניים וכו'. צריך ביאור דכאן רצו בגמ' להביא ראיה דחוקה דכן היה עושה נקדימון צדקה מכך שהיו עניין באין אחריו ולוקחין הכלי מילת, ומכך להקשות על ר' יוחנן, ובאמת אין זה ראיה ברורה כ"כ וכמו שתירצו בגמ' דלעצמו עבד הכי. ובאמת קשה דהיה לגמ' להביא לכך ראיה חזקה הרבה יותר, וזה מן הגמ' בתענית (יט:): מהמעשה שלווה נקדימון בן גוריון שתים עשרה מעיינות מים עבור עולי רגלים, והסכים אפי' לשלם על כך שתים עשרה ככר כסף אם לא היו מגיעים לו המים, ממילא ודאי משמע משם דבעל צדקה גדול היה, ואפי' קשה איך כלל הו"א לומר דלא היה בעל צדקה, הרי שמו נקדימון ניתן לו על שנקדרה חמה בשבילו, וממילא שמו מעיד עליו דבעל צדקה היה, וצ"ע.

דף סז ע"א

רזז. בגמ' ובאין עניים ומקפלין אותן מאחריו איבעית אימא לכבודו הוא דעבר. צריך ביאור דגם אם אמר נקדימון לעבדיו להנניח הכלי מילת לכבודו, מ"מ מצוה עבד בכך שלא אמר להם לקחת אח"כ את הכלי מילת ואלא השאירם לעניים, ולמה לא יהא בכך ראייה שהיה נקדימון בעל צדקה. ואולי יש לומר דגם מה שלא אמר לעבדיו לקחת הכלי מילת היה לכבודו להראות גודל עושרו שאינו צריך לכלי מילת שהנניחו לפניו כיון שכבר נשתמשו בהם, וממילא אין ראייה כלל שעשה צדקה דאפשר שלא היה מחשבתו בשביל עניים.

ריז. בגמ' איבעית אימא הכא במאי עסקינן בדהבא פריכא רב אשי אמר בממלא. ביאר רש"י דהבא פריכא גרוטאות דקות שנופל מהן כשממשמשין בהן, בממלא דק דק של זהב שקורין פלאל"א וביאר בלעזי רש"י פירורי זהב. צריך ביאור מה החילוק בין שני

אלו, הרי בשניהם איירי בחתיכות דקות של זהב שנפסדין כשממשמשין בהן, ובמאי חולק רב אשי על האיבעית אימא. ואולי יש לומר שהחילוק הוא שבאיבעית אימא איירי בכלים של זהב רק שהם עשויים מחתיכות דקות של זהב, ולכך כשממשמשין בהן נופל מהם חלקים, ולכך הוי ככלי כסף כיון שנפסדים כמותם, אבל לרב אשי לא איירי כלל בכלי זהב אלא בפירורי זהב שעדיין לא נעשו מהם כלים, ולכך דינם ככלי כסף שבכל זמן שממשמש בהן הן נפסדין, דלא יתכן שלא יפלו מהם כמה פירורים ויאבדו, ולפי זה חילוק גדול בין דברי ר' יוחנן לברייתא, דר' יוחנן איירי בכלים וכמו שפירש ר"ח בתוד"ה זהב, ואילו בברייתא לרב אשי איירי בפירורי זהב קודם שנעשו בהם כלים.

דף סז ע"ב

ריח. בגמ' מפני שהאיש דרכו לחזור על הפתחים ואין אשה דרכה

לחזור יתום ויתומה שבאו לינשא משיאין את היתומה ואח"כ משיאין את היתום מפני שבושתה של אשה מרובה. צריך ביאור למה לגבי יתום ויתומה שבאו לינשא לא אמרו בגמ' אותו טעם שאמרו על שבאו להתפרנס, דהוא משום שהאיש דרכו לחזור על הפתחים וידאג בעצמו לנישואיו ומשא"כ אשה אין דרכה בכך, ולמאי בעינן לומר טעם חדש מפני שבושתה של אשה מרובה משל האיש. ואולי יש לומר דלגבי פרנסה שכל אדם מוכרח לכך משום שהוא צורך חיותו, בו שייך הטעם שהאיש דרכו לחזור וכו', וממילא מכלל הן אתה שומע לאו, דבאם איירי באדם מעונג וכדומה שאינו מסוגל לחזור על הפתחים אולי בו יהא הדין שונה וישתווה לאשה בעניין זה, ורק בסתמא אמרינן דהאשה קודמת דדרכו של האיש לחזור וכו', ומשא"כ לגבי נישואין כיון דאין זה צורך מחייתו של האדם, אלא רק שאם לא יהא לו צרכיו לנישואיו

יהא בכך בושה לחתן או לכלה, בזה רצו לחדש דאפי' באדם מעונג שאינו מסוגל לחזור על הפתחים אמרו דמ"מ האשה קודמת משום דבושתה מרובה משל האיש.

ריט. בגמ' דלא איבעי ליה לפנוקי נפשיה כולי האי וכו' א"ל ולא חיישת לדוחקא דציבורא א"ל אטו מדידהו קאכילנא מדרחמנא קאכילנא וכו'. צריך ביאור דיש כאן לכאורה סתירה, דבמעשה דר' נחמיה אמרו דאו לו לזה שהרגו נחמיה, וזה משום דלא איבעי ליה לפנוקי נפשיה כולי האי, ואילו כאן במעשה דרבא הודה ליה רבא דלאו מציבורא קאכל אלא מדרחמנא קאכל, והיינו שצריך באמת ליתן לו כפי רגילותו ואין זה דוחקא דציבורא בכך שהוא מפונק כולי האי, וצ"ע.

רב. בגמ' היכי עבד הכי והאמר ר' אילעאי באושא התקינו המבזבז אל יבזבז יותר מחומש הני מילי מחיים שמא ירד מנכסיו אבל לאחר מיתה לית לן בה. לכאורה קשה דגם כאן

כשעמד מר עוקבא למות עדיין מחיים הוה, דהרי יש אפשרות שיקום מחליו וימשיך לחיות, וא"כ עדיין קשה איך בזבו יותר מחומש הרי אפשר שיקום מחליו וירד מנכסיו. ואולי יש לומר דמיירי שנתן הצדקה על תנאי שרק אם ימות יהא לצדקה, אבל אם יקום מחליו מה שנתן יותר מחומש יהא שלו, או שרק צוה לתת לאחר מותו פלגיה דנכסיה לצדקה. אבל א"כ יקשה למה לא נתן כל נכסיו לצדקה הרי אחר מיתתו אינו צריך כלל נכסיו, ולמה לא יכין לעצמו צידה גדולה יותר לדרך. ואולי יש לומר דמה שאמר ר' אילעאי דאל יבזבו יותר מחומש זהו מחשש שבפעם ראשונה יבזבו חצי מנכסיו, ואפי' שעדיין ישאר לו כדי מחיתו ברווח חיישינן שימשיך במנהגו זה ובכך ירד מנכסיו לגמרי, וממילא כאן שנתן חצי נכסיו לצדקה היה רק משום שעמד למות, ממילא לא חיישינן שימשיך במנהגו זה אם יבריא מחליו, דבהדיא ראינו דרק בשביל שעומד למות נתן

כן, ממילא כיון שעכשיו עדיין נשאר לו כדי מחיתו מותר לו לעשות כן, ובאמת אם יקום מחליו עדיין ישאר לו חצי נכסיו, וזהו שאמרו בגמ' הני מילי מחיים דהיינו במצב רגיל שחי ואינו עומד למות, אבל לאחר מיתה דהיינו שנותן כן בשביל שעומד למות לא חיישינן, דמסתמא שכיב מרע כמותו לא חי, וגם אם חיי אין חשש וכנ"ל. ולפי זה ניחא למה נתן רק חצי נכסיו ולא יותר, דחשב גם על אופן שיקום מחליו וכדי שלא ירד מנכסיו לגמרי.

דף פה ע"א

רבא. בגמ' רב פפא אמר לא קשיא כאן קודם שיבא לידי גיבוי כאן לאחר שיבא לידי גיבוי. לפי מה שאמר כאן רב פפא דקודם שיבא לידי גיבוי אין צריך למכור בלי תשמישו, יקשה למה במעשה דר' חנינא מכך שהיה לעני שם טלי כסף וזהב קראו רמאי, הרי אפשר שהיה אדם זה עשיר והעני, והיות ומיירי קודם

שיבא לידי גיבוי אין צריך למכור כליו, ולכך היה משתמש בכלים שהיו לו מכבר מזמן עשירותו. ואולי יש לומר דהיה יודע בו באדם זה שלא היה עשיר קודם לכן, ולכך אם יש לו כלים יקרים כאלו ודאי רמאי הוא, ולכך קראו רמאי.

רכב. בגמ' אלא לאו עני עני בדעת עשיר עשיר בדעת וכו' אלא לא אזלינן בתר אומדנא ותיובתא דשמואל הוא דאמר בר' יהודה וכו' ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה. היינו דשמואל דסבר בתר אומדנא אזלינן בר' יהודה סבר ולא כחכמים. אבל קשה דאם ר' יהודה סבר דבתר אומדנא אזלינן למה לא חשש שיהא עשיר בדעת וייעשה עני בדעת, וממילא איך נדע לאמוד דעתו בשניה כבראשונה. ונראה לבאר דמי שסובר דאזלינן בתר אומדנא אינו חושש שישתנה דעתו, דאל"כ לעולם א"א לעמוד דעת האדם, דגם אם מכירים אנו אותו אולי כבר נשתנה דעתו, אלא למ"ד אזלינן בתר אומדנא הכוונה דאזלינן בתר

אומדנא של דעתו ממה שכבר הכרנוהו קודם, ואין לחשוש ולשנות הדין אם נשתנה דעתו, ולכך לר' יהודה ינתן לשניה כמו לראשונה דזהו אומדנא שלו.

דף סח ע"ב

רכב. בגמ' בגרה אינה צריכה למחות נישאת אינה צריכה למחות בגרה ונישאת צריכה למחות. צריך ביאור מאי שנא בין נישאה לבד לבגרה לבד דאינה צריכה למחות, לאופן שבגרה ונישאת שכן צריכה למחות, הרי אם כל אחד מהם אינו מצריך שתמחה למה שניהם יחד כן מצריכים שתמחה. ועיין בראשונים דכתבו דמה שאמרו בגמ' בגרה ונישאת דווקא הוא, והיינו שאם נישאת ובגרה אינה צריכה למחות, וזה משום דכיון שלא היתה צריכה למחות בשעת נישואין שוב אינה צריכה למחות גם שבגרה. ולפי זה עוד יותר קשה מאי שנא, הרי בשניהם לחוד אין צריכה למחות, ולמה כשהם יחד יש

לחלק אם בגרה קודם לנישואין לנישואין קודמים לבגרות, וצ"ע.

דף סט ע"א

רבה. בגמ' איבעיא להו לר' יוחנן לא שמייע ליה הא דרבי ואי שמייע ליה הוה מקבל ליה או דלמא שמייע ליה ולא מקבל ליה. צריך ביאור למאי נפק"מ מה היה עושה ר' יוחנן אם הוה שמייע ליה, וכי על צד שהיה מקבל ליה נפסוק הלכה כרבי ואילו על צד ששמייע ליה ולא מקבל ליה אין הלכה כרבי, הרי רבי תנא הוא ואיך כלל יכול ר' יוחנן שהוא אמורא לחלוק עליו, וממילא ודאי דהלכה כרבי בכל גוונא, וא"כ למאי נפק"מ איבעיא לן בן. ואולי יש לומר דר' יוחנן תנא ופליג כמו שאמרו תוס' בכמה מקומות וממילא יכול לחלוק על רבי ולכך איבעיא לן אם מקבל ליה, דאם ר' יוחנן פליג בזה אולי הלכה כמותו. ועיין ברשב"א דביאר דהספק בגמ' היה דאם ר' יוחנן פליג על רבי ודאי מצא ברייתא הסוברת

בן ולכך יכול לחלוק על רבי, וממילא לכך נפק"מ גדול יש בדבר, דעל הצד שר' יוחנן פליג ארבי אולי הלכה כמותו וכהברייתא שמצא.

רבה. בגמ' זיל אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרוזיחא ברישא. היינו דרב הונא הקפיד על רב ענן מה שקראו הונא חברין, ולכך שלח ליה בלשון זלוול ענן ענן, והוסיף לומר לו דמה שהוא יושב בראש כאותו אבל שיושב בראש הוא, ואין זה משום שהוא חשוב ממנו מרב הונא. אבל קשה דאם טענתו של רב הונא על רב ענן שאינו חשוב ממנו, למה שלח לשאול לו אם לגבות להווא איתתא ממקרקעי או ממטלטלי, וכי צריך הוא לשאול את רב ענן שהוא קטן ממנו. ונראה לומר דעל אף שטען רב הונא שהוא גדול מרב ענן, וכמו שבאמת כך אמר לו לקמן מר עוקבא, מ"מ קיבל התמנותו של רב ענן לראש העיר שם ולכך שאלו מה לעשות בדין זה.

דף סט ע"ב

רכו. בגמ' מר זוטרא אמר מהכא ופר מרדה סרוחים מר וזח נעשה שר לסרוחים. ביאר רש"י נעשה סר לסרוחים לגדולים הבאים לנחמו. צריך ביאור מהו משמעות סרוחים דפירשו רש"י לגדולים הבאים לנחמו, דמניין לו דסרוחים היינו גדולים. ועיין ברד"ק על הפסוק שם שביאר דסרוחים היינו נשואים, דזה האבל הוא ראש לאלו שנשואו כאן בעולם, ובמהרש"א הביא מן הערוך לבאר דבר זה שהוא כמו סרה העודף, דהיינו סרוחים מלשון סרה, אבל מה שביאר רש"י דהכוונה לגדולים דווקא קשה, וצ"ע.

דף ע ע"א

רכו. בגמ' ה"מ במילי אחרניתא אבל בהא מינח ניחא ליה והא דאמר הכי לזרוזינחו הוא דאתא. ביאר רש"י דרצה שיחזרו אחר מזונותיהן ושלא יהיו רעבתנין. היינו דלא רצה שישמכו רק על כספו, אלא שגם

ידאגו לעצמן. אבל א"כ קשה דלמה לנו לתת להם כל צורכם ואפי' יותר משקל לשבוע, הרי לא רצה אביהם שיסתמכו רק על כספו, ואנן איך נעבור על דברי המת וניתן להם כל צורכם. וצריך לומר דכוונת אביהם היה שלא ישתמשו יותר מכדי חיותם בכספו, ואם רוצים עוד דברים יחזרו אחר מזונותיהן, אבל כדי מחייתם וצורכם כן רצה לתת להם, ולכך אם התייקרו מה שכדי מחייתם אנן מוסיפים להם יותר משקל לשבוע.

פרק ז

רכה. במשנה ר' יהודה אומר בישראל חדש אחד יקיים ושנים יוציא ויתן כתובה בכחן שנים יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה. צריך ביאור דמשמע מדברי ר' יהודה שדווקא ב' חדשים הוא דיוציא ויתן כתובה, אבל ל"א יום לא יוציא, וא"כ בהדיא יש כאן מחלוקת ת"ק ור' יהודה, וממילא למה הקשו בגמ' ר' יהודה היינו ת"ק. אבל עיין

ברש"י במהדורא קמא דביאר דכוונת ר' יהודה היינו שאם נכנס לחדש השני כבר יוציא, ואפי' ביום ל"א, ובאמת לא נחלקו בזה ר' יהודה ות"ק כלל, ולכך הקשו בגמ' ר' יהודה היינו ת"ק. וכך פירש גם הרשב"א, ועיין ברשב"א שהוסיף לבאר א"כ למה נקט ר' יהודה בישראל שנים יוציא ולא נקט ל' יום כת"ק, דוהו משום שהיות ובכהן נקטינן שלשה נקט בישראל שנים, אבל לא בא לחלוק בזה על ת"ק.

רכט. בגמ' וכיון דמשועבד לה היכי מצי מדיר לה כל כמיניה דמפקע לה לשיעבודה. עיין רש"י על המשנה בד"ה אחד מכל הפירות דביאר דהיא אמרה קונם עלי והוא רק מקיים לה, וא"כ לפי זה אפשר לומר דגם כאן לגבי מזונותיה אפשר דמיירי בכגון דא שאמרה היא קונם הנאתך עלי, והוא רק קיים לה מה שגדרה, וממילא היא אסרה על עצמה, והיא מפקיעה שיעבודו לה, וממילא לכך אפשר לו לאוסרה בכך, ומאי קושיית

הגמ' לאו כל כמיניה להפקיע, וצ"ע.

דף ע ע"ב

רל. בגמ' אלא לא תימא נעשה אלא באומר לה צאי מעשה ידיך במזונותיך אי הכי פרנס למה לה. צריך ביאור למה הקשו בגמ' על זה אי הכי פרנס למה לה, היה לגמ' להקשות שאלה קשה יותר א"כ למה אחר ל' יום יוציא ויתן כתובה, הרי כלל אינו חייב עוד במזונותיה. והביאור הוא פשוט, כמו שהגמ' מפרשת עכשיו דמיירי בדלא ספקה וממילא הוא כן מהוויב לה להשלימה, ולכך אם אינו משלים לה יוציא ויתן כתובה אחר ל' יום.

רלא. בגמ' ומאי שנא עד שלשים יום עד שלשים יום עביד שליח שליחותיה טפי לא עביד שליח שליחותיה. צריך ביאור למה אחר שלשים יום לא עביד שליח שליחותיה, וכי לא מצינו שליחויות ארוכות המתארכות הרבה זמן, וגם מה איכפת ליה

לשליח להמשיך לתת לאשת המשלח את צורכה אם נותן לו בעלה כל מה שנתן לה. והביאור הוא כדלקמן, דהיות ואירי בשאמר המשלח מי שיוון את אשתי לא יפסיד, ממילא אין זה כשליחות גרידא שמאמין השליח במשלחו ומקיים שליחותו גם לאחר הרבה זמן, דכאן אין הוא בטוח שבאמת ישלם הלה מה שהבטיח, שהרי הוא לא דיבר עמו דווקא, ותמיד יש לו חשש שאולי עוד אדם הלך וזן את אשתו של זה, וממילא לא ישלם לו בעלה של זו מה ששילם לה, ולכך עד שלשים יום מוכן אדם לעשות שליחות בכגון דא, אבל יותר משלשים יום, ובאמת אם בשליחות רגילה אירי כן היה השליח עביד שליחותיה גם אחר ל' יום.

דף ע"א

רלב. בגמ' היינו ת"ק אמר אביי כהנת אתא לאשמועינן. בפשיטות נראה דנחלקו ת"ק ור' יהודה בכהנת אבל בישראל באמת אין חילוק ביניהם. אבל

עיין ברשב"א דדייק מכך שלא אמרו בגמ' כהנת איכא בנייהו ואמרו כהנת אתא לאשמועינן, משמע דבאמת גם בכהנת לא נחלקו ות"ק מודה לר' יהודה בזה, ומה שבא ר' יהודה הוא רק לאשמועינן חידוש זה. אבל קשה דאם רק לאשמועינן החידוש אתא ר' יהודה, למה לא אמר על דברי ת"ק במה דברים אמורים בישראל אבל בכהנת לא, ובכך יהא מוכן מדבריו דרק לפרש דברי ת"ק אתא ולא לחלוק עליו. ועוד קשה למה נקטו בר' יהודה כהנת היה לגמ' לומר אשת כהן, דהרי בכך מיירי ולא דווקא בשאשה עצמה גם כהנת, וצ"ע.

רלב. בגמ' והא איפלגו ביה חדא זימנא דתנן המדיר את אשתו מתשמיש המטה וכו' ואמר רב מחלוקת במפרש וכו'. היינו דקושיות הגמ' היא למארי בעי רב ושמואל למימר מחלוקתם ב' פעמים שלא לצורך. אבל א"כ תימיה הוא למה הגמ' שמקשה על דברי רב ושמואל למאי בעי למימר דבר שלא לצורך, היא

על עצמה, הרי כשם שאין היא יכולה לאסור עליו הוא הדין שלא תוכל לאסור על עצמה, וכמו ששם לא אמרינן שיש כאן מאכיל לעצמו דבר האסור לו, כך בה יש לומר שאין בזה מאכיל דבר האסור לה כיון שלא חל איסורה כלל, וממילא למאי צריך להפר לה באסרה על עצמה, וצ"ע.

עצמה שואלת אותו קושיא ב' פעמים שלא לצורך, דהרי שם לגבי המדיר את אשתו מתשמיש כבר הקשו קושיא זו בגמ' ותירצו כדלקמן, ולמאי בעינן לומר ב' פעמים, וצ"ע.
 רלד. בגמ' איפוך ר"מ ור' יהודה אומרים הוא נותן וכו' אימא ר"מ ור' יוסי אומרים הוא נותן וכו'. צריך ביאור איך שייך שעל כל קושיא שמביאים בגמ' מתרצים אימא כך ואימא כך, וכי גירסת הברייתא ניתנת לשינוי מכל קושיא שנקשה, דבשלמא איפוך מצינו בהרבה מקומות שמתרצים הכי, אבל לשנות הגירסא כמה וכמה פעמים לא מצינו ואין זה מסתבר, וצ"ע.

דף עא ע"ב

רלח. בגמ' דאמר רב כהנא הנאת תשמישי עליך בופה ומשמשתו הנאת תשמישך עלי יפר לפי שאין מאכילין לאדם דבר האסור לו. צריך ביאור מה החילוק בין אסרה עליו לאסרה